

Sygn. akt VII U 399/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział B.

o wysokość emerytury i o odsetki

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział B.

z dnia 13 stycznia 2014 roku znak (...)

z dnia 12 czerwca 2015 roku znak (...)

I. umorzyć postępowanie odwoławcze dotyczące decyzji z dnia 13 stycznia 2014 roku;

II. zmienia decyzję z dnia 12 czerwca 2015 roku i przyznaje E. K. prawo do ustawowych odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty związanej z niezdolnością do pracy z tytułu choroby zawodowej od dnia 25 stycznia 2014 roku do dnia 9 lipca 2015 roku.

Sygn. akt VII U 399/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 13 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. od (...) rozpoczął wypłacanie wnioskodawczyni emerytury w pełnej wysokości. (decyzja 78 a.e).

Decyzja została wydana ze względu na fakt, że od (...) wnioskodawczyni odmówiono prawa do renty z tytułu choroby zawodowej. (k.90ar) Wnioskodawczyni była uprawniona decyzją z dnia 22.12.2008r. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe. (k. 26ar, 36) Jednocześnie od(...) roku była uprawniona do emerytury. (k. 60ae) Ze względu na fakt, że renta z tytułu choroby zawodowej była wyższa wnioskodawczyni w okresie, kiedy była uprawniona do obydwu świadczeń miała wypłacaną rentę w pełnej wysokości, zwiększoną o połowę emerytury. Termin płatności świadczeń ustalony była 25 każdego miesiąca.

Z chwilą odmowy prawa do renty z tytułu choroby zawodowej ZUS zaskarżoną decyzją rozpoczął wypłatę emerytury w pełnej wysokości. Odwołanie od tej decyzji wniosła E. K. jednocześnie odwołując się od decyzji z 17.01.2014 roku odmawiającej prawa do renty z tytułu choroby zawodowej.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania powołując się na argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji, podając, że skoro wnioskodawczyni utraciła prawo do renty brak podstaw do wypłacania dwóch świadczeń.

W związku z toczącym się odrębnie postępowaniem związanym z ustaleniem prawa do renty z tytułu choroby zawodowej w sprawie SO VII U 400/14 postanowieniem z 17.03.2014r. Sąd zawiesił postępowanie do czasu zakończenia sprawy o ustalenie renty. (k. 7as)

Wyrokiem z 09.04.2015r. SO w Lublinie w sprawie VII U 400/14 zmienił decyzję ZUS z 17.01.2014r. i ustalił E. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia(...)

Postanowieniem z dnia 28.05.2015r. Sąd podjął postępowanie w sprawie związanej z wysokością emerytury. (k. 20as)

Decyzją z 11.06.2015r. ZUS wykonując wyrok SO przyznał wnioskodawczyni rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od (...) Ustalił jej wysokość za okres od daty wstrzymania i razem ze zwiększeniem emerytury o 50 % wypłacił ją wraz ze świadczeniem za lipiec 2015r. w dniu 09 lipca 2015r.

Zaskarżoną decyzją z 12.06.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił E. K. wypłaty odsetek od zaległego świadczenia (decyzja a.r). Decyzja ta została wydana na skutek wniosku z 10.06.2015r. o wypłatę zaległego świadczenia rentowego zgodnie z wyrokiem SO sygn. 400/14 wraz z należnymi odsetkami.

W dniu 30.06.2015r. wnioskodawczyni odwołała się od tej decyzji domagając się przyznania prawa do wypłaty odsetek od zaległego świadczenia przyznanego wyrokiem w sprawie VII U 400/14. (k.43-46as)

ZUS wnosił o oddalenie odwołania wskazując, że Sąd przyznając prawo do renty nie odniósł się do kwestii odsetek i zdaniem Sądu wyrok należy potraktować jako wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania wyroku. (k.47as)

Na rozprawie w dniu 18.01.2016r. Sąd obydwie odwołania wnioskodawczyni połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. (k.64as)

Wyjaśniając treść swoich odwołań i formułując żądania w dniu 18.01.2016r. wnioskodawczyni oświadczyła, że cofa odwołanie od decyzji z 13.01.2014r. w sytuacji gdy ZUS wypłacił zaległą rentę i emeryturę. Nadal pozostała aktualna kwestia odsetek. Wnioskodawczyni twierdziła, że odsetki są jej należne od niewypłaconej renty od(...)do dnia wypłaty tych odsetek. (k.66v-67as)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

E. K. urodzona z zawodu jest nauczycielem. Pracowała przez okres ponad 28 lat jako nauczyciel wychowania fizycznego (...). Od 2008 r. jest uprawniona do emerytury (okoliczności bezsporne).

Decyzją nr (...) z dnia 07.10.2008r. Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w C. stwierdzono u niej chorobę zawodową w postaci wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych (k. 3 a.r.).

Decyzją z dnia 22.12.2008r. ZUS ustalił wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe. (k. 26ar, 36) Ze względu na fakt, że renta z tytułu choroby zawodowej była wyższa wnioskodawczyni w okresie, kiedy była uprawniona do obydwu świadczeń miała wypłacaną rentę w pełnej wysokości, zwiększoną o połowę emerytury. Termin płatności świadczeń ustalony była 25 każdego miesiąca.

Dnia 20.12.2013r. Komisja Lekarska ZUS, po analizie dokumentacji medycznej wnioskodawczyni orzekła, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. (k. 41ao, k.87ar)

W związku z powyższym orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS wydał w dniu 17.01.2014r. decyzję odmawiającą E. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. (k.90ar)

Z chwilą odmowy prawa do renty z tytułu choroby zawodowej ZUS zaskarżoną decyzją od stycznia 2014 roku rozpoczął wypłatę emerytury w pełnej wysokości. Świadczenie ale jedynie emerytalne w pełnej wysokości za styczeń 2014 roku zostało wypłacone w oparciu o decyzję z dnia 13 stycznia 2014r. w dniu 25 stycznia 2014r. Wstrzymano wypłatę renty.

Wnioskodawczyni jednocześnie wniosła odwołanie od obydwu decyzji: tak wstrzymującej prawo do renty z tytułu choroby zawodowej jak i decyzji o wysokości wypłacanej emerytury.

Postępowania toczyły się odrębnie.

W sprawie VII U 400/14 o ustalenie prawa do renty Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: specjalisty neurologa i otolaryngologa (k. 7 a.s.). Biegli w opinii z dnia 03 czerwca 2014r. po zapoznaniu się z dokumentacją zawartą w aktach sprawy oraz po przeprowadzeniu badania, rozpoznali u E. K. przewlekły przerostowy nieżyt krtani z niewydolnością głośni (choroba zawodowa) oraz okresowe bóle kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego na tle zmian zwyrodnieniowo dyskopatycznych bez objawów neurologicznych. Uznali, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy. W ocenie biegłych konieczna była opinia sądowa biegłego foniatry. (k. 13 a.s.).

W opinii z dnia 24 października 2014r. biegła foniatra potwierdziła rozpoznaną chorobę zawodową – wtórne zmiany przerostowe fałdów głosowych. Uznała, że zgłoszona dokumentacja medyczna oraz wykonane przez biegłą przed wydaniem opinii badania i ich wynik potwierdzają, że stwierdzone schorzenie dają podstawę do przyjęcia częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w okresie od 28.10.2008r. do 31.12.2015r. Biegła nie zgodziła się z opinią Komisji Lekarskiej z dnia 20.12.2013r. o braku częściowej niezdolności do pracy. (k. 33-34 a.s.).

Opinia została wydana po przeprowadzeniu badania foniatrycznego, laryngologicznego i stroboskopowego krtani oraz po wnikliwym przeanalizowaniu dokumentacji lekarskiej z akt sprawy. Podała, że wnioskodawczyni była leczona w Poradni Laryngologicznej i Foniatrycznej z powodu chrypki i męczliwości głosu z wysiłkiem głosowym oraz z powodu pochrząkiwania i uczucia suchości w gardle. Pomimo spokoju głosowego (opiniowana nie pracuje od 2009 roku) zmiany w narządzie głosu utrzymują się. W dniu badania głos u odwołującej był obłożony, męczliwy, przechodzący w ochrypły, o skróconym czasie fonacji. Wykonane badania potwierdzają występowanie zmian przerostowych. Oba fałdy głosowe są nadal pogrubiałe, drgają nieregularnie, niesymetrycznie i nie zwierają się podczas fonacji w części tylnej głośni. Powyższe zmiany są wynikiem długotrwałego wysiłku głosowego w pracy zawodowej. U wnioskodawczyni jest przeciwwskazany nadmierny wysiłek głosowy. Zmiany czynnościowe i morfologiczne w narządzie głosu mają charakter utrwalony i powodują upośledzenie czynności fonacyjnej krtani w stopniu dającym podstawę do uznania częściowej niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej. Biegła nie zgodziła się z opinią biegłej sądowej specjalisty otolaryngologa wypowiadającego się we wcześniejszej opinii sądowej. Przypomniała, że biegła ta w swojej opinii wskazała na konieczność wypowiedzenia się biegłego foniatry.

Biegła ustalając okres trwania niezdolności do pracy wskazała na konieczność pozostawiania przez wnioskodawczynię pod dalszą opieką laryngologiczno-foniatryczną i kontynuowania leczenia w okresie trwania ustalonej niezdolności do pracy. (k. 34 a.s.).

Do powyższej opinii ani organ rentowy ani wnioskodawczyni nie zgłosili zastrzeżeń. Sąd nie podzielił wniosków opinii sporządzonej przez zespół biegłych specjalisty neurologa oraz specjalisty otolaryngologa. Sąd uznał, że opinia neurologa nie miała istotnego znaczenia dla ustalenia wnioskodawczyni prawa do renty w związku z chorobą zawodową – gdyż stwierdzona choroba zawodowa dotyczyła narządu głosu a nie schorzeń kręgosłupa o tyle stwierdził, że biegła otolaryngolog nie dysponowała odpowiednimi do schorzeń badanej kwalifikacjami w przedmiocie stwierdzenia dolegliwości foniatrycznych i ich odpowiedniej analizy pod kątem możliwości utraty przez badaną zdolności do pracy. Wynikało to z samej treści opinii biegłej otolaryngologa, która sama wnioskowała o opinię foniatry. Okoliczność ta w ocenie Sądu przesądzała o odmówieniu dania wiary opiniom tych biegłych.

Natomiast Sąd uznał opinię biegłej foniatry jako spójną i wydaną rzetelnie w oparciu o przekazany materiał dowodowy i badanie E. K.. Biegła szczegółowo i przekonująco wyjaśniła podstawy w oparciu, o które stwierdziła u badanej częściową niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową. Jednocześnie przedstawiła przekonującą argumentację odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego zawartych w toku postępowania przed tym organem oraz do pierwszej opinii otolaryngologa. W tym też kontekście Sąd uznał opinię biegłej za wiarygodną co do zasady istnienia u wnioskodawczynie częściowej niezdolności do pracy wynikającej z choroby zawodowej i okresu jej trwania. Biegła poczyniła prawidłowe ustalenia natury medycznej, stwierdzając u E. K. trwałe schorzenie wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych.

Sąd podniósł, że u wnioskodawczynie już w 2008 roku Komisja Lekarska ZUS stwierdziła częściową niezdolność do pracy z tytułu choroby zawodowej na stałe. Podjęte przez ZUS w trybie nadzoru działania zmierzające do powtórnej oceny niezdolności do pracy z tego tytułu spowodowały, że lekarz konsultant stwierdził nadal występującą niezdolność. Potwierdziła to też pierwsza komisja Lekarska. Dopiero na skutek uporu Głównego Lekarza Orzecznika ZUS kolejna Komisja Lekarska, której przekazano sprawę uznała wbrew treści wyników przedstawionych przez wnioskodawczynie badań medycznych, że E. K. odzyskała zdolność do pracy.

Ostatecznie wyrokiem z 09.04.2015r. SO w Lublinie w sprawie VII U 400/14 zmienił decyzję ZUS z 17.01.2014r. i ustalił E. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia...(akta VII U 400/14)

Wyrok wraz z uzasadnieniem sporządzonym na wniosek ZUS wpłynął do organu rentowego 22.04.2015r.

ZUS nie składał apelacji i wyrok stał się prawomocny z dniem 07.05.2015r.

W międzyczasie wnioskodawczynie ustalono prawo do emerytury w oparciu o art. 26 ustawy ustalając termin płatności na 10 każdego miesiąca.

Decyzją z 11.06.2015r. ZUS wykonując wyrok SO przyznał wnioskodawczynie rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od(...) Ustalił jej wysokość za okres od daty wstrzymania i razem ze zwiększeniem emerytury o 50 % i wypłacił ją wraz ze świadczeniem za lipiec 2015r. w dniu 09 lipca 2015r. w kwocie 60 569,02zł. Świadczenie zostało wypłacone bez odsetek mimo wniosku E. K. w tym zakresie.

Skarżoną decyzją z 12.06.2015 roku odmówiono prawa do odsetek.

Po wydaniu tej decyzji, po upływie okresu związanego z ustalonym prawem do renty z tytułu choroby zawodowej na skutek kolejnego wniosku ZUS ustalił, że wnioskodawczynie jest nadal częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową i pozostaje w związku ze stanem narządu mowy. Prawo do renty zostało ustalone decyzją z 05.01.2016r. do 31.12.2018r.

Odwołanie E. K. jest zasadne.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 u.s.u.s., jeżeli organ rentowy - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego.

Jednocześnie w myśl art. 118 ust. 1 i 1a u.e.r.f.u.s., organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego (przede wszystkim sądu ubezpieczeń społecznych) za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania

decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Wskazać należy, że treść art.118 ust 1a była przedmiotem rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny co do zgodności z Konstytucją. W uzasadnieniu do wyroku z dnia 11 września 2007r. w sprawie P 11/07 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przez pojęcie "wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności" z art. 118 ust. 1a należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30- dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że do wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005, Nr 10, poz. 147). W wyroku z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04 (OSNP 2005, Nr 19, poz. 308), Sąd Najwyższy przyjął, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.

Z powyższych orzeczeń wynika, że gdy organ rentowy w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wnioski, to dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, zwłaszcza gdy w tym postępowaniu nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu.

Jeżeli zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (tak powoływane przez apelującego uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

W konkluzji powyższego stwierdzić należy, że dla oceny zasadności żądania wnioskodawczyni zapłaty odsetek od wyrównania świadczenia rentowego z tytułu choroby zawodowej decydujące było ustalenie momentu, w którym organ rentowy miał wszystkie dane, aby ustalić, że niezdolność do pracy pozostaje w związku z ustaloną chorobą zawodową.

Z wywołanych przed Sądem Okręgowym z sprawie VII U 400/14 opinii biegłych, przede wszystkim opinii biegłego foniatry wynika, że ustaleń co do stanu zdrowia wnioskodawczyni i jej dalszej niezdolności spowodowanej chorobą zawodową dokonano w oparciu o dokumentację lekarską znajdującą się w aktach organu rentowego. Fakt, że wnioskodawczyni złożyła do sprawy sądowej aktualne wyniki badań stanu narządu mowy nie miał znaczenia dla ustalenia istnienia niezdolności do pracy na dzień wydania decyzji odmawiającej prawa do renty. Dokumentacja ta jedynie potwierdzała utrwalony od wielu lat stan narządu mowy skutkujący występującą nadal częściową niezdolnością do pracy. Podkreślała to wprost biegła w swojej opinii, będącej podstawą wyroku Sądu zmieniającego decyzję ZUS. Organ rentowy dysponował wszystkimi niezbędnymi dokumentami pozwalającymi na ustalenie, że wnioskodawczyni jest osobą częściowo niezdolną do pracy z tytułu choroby zawodowej. Zresztą prawo do tego świadczenia było ustalone wnioskodawczyni decyzją z 2008 roku na stałe, w związku ze stwierdzoną trwałą częściową niezdolnością do pracy z powodu stanu narządu głosu. Organ rentowy nie składał zastrzeżeń do opinii biegłych. Ponadto Sąd uzasadniając orzeczenie podkreślał, że Główny Orzecznik ZUS dążąc do wstrzymania prawa do renty, wykazywał się wyjątkowym uporem, gdy wbrew wynikom badań medycznych wnioskodawczyni, przekazywał

jej sprawę ocenie kolejnym Komisjom Lekarskim gdy najpierw lekarz orzecznik a następnie Komisja Lekarska twierdziły, że wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy. Dopiero kolejna komisja lekarska badająca wnioskodawczynię wbrew wynikom medycznym ustaliła, że E. K. jest zdolna do pracy.

Chybione są twierdzenia organu rentowego, że skoro Sąd w wyroku ustalającym prawo do renty nie orzekł o odsetkach, odsetki za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia i jego wysokości są ustalane w razie niedotrzymania ustawowego terminu na wydanie decyzji uwzględniającej orzeczenie organu odwoławczego.

Zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 24.03.2011r. w sprawie I UZP 2/11 brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Nadto w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 28.09.2011 w sprawie I UK 86/11 stwierdzono, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli wszystkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia była wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego. W takim przypadku późniejsze wydanie prawomocnego wyroku sądu ubezpieczeń społecznych przyznającego świadczenie i wpływ tego wyroku do organu rentowego nie mają znaczenia dla biegu terminu do wydania decyzji, od upływu którego ubezpieczonemu przysługują odsetki (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm. w związku z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.). Organowi rentowemu można przypisać odpowiedzialność za opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia także wtedy, gdy odmowa przyznania świadczenia nastąpiła wyłącznie wskutek błędnej wykładni przez ten organ przepisów prawa materialnego, a przyznanie świadczenia w prawomocnym wyroku sądu nastąpiło bez uwzględnienia jakichkolwiek nowych, nieznanych wcześniej organowi rentowemu, okoliczności faktycznych. Wyroku sądu nie można traktować w kategoriach wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji przyznającej ubezpieczonemu prawo do świadczenia. Co najwyżej ujawnione w toku postępowania dowodowego przed sądem ubezpieczeń społecznych nowe okoliczności, nieznanne wcześniej organowi rentowemu, mogą być rozważane jako wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w rozumieniu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie ZUS posiadał wszelkie dokumenty pozwalające na ustalenie wnioskodawczyni prawa do renty. W toku postępowania sądowego nie ujawniły się żadne okoliczności, które należałoby oceniać jako wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Co najwyżej postępowanie sądowe oparte na takich samych dokumentach pozwoliło w sposób dobitny wykazać, że decyzja ZUS odmawiająca prawa do renty była wadliwa. Z tego też względu Sąd uznał, że ZUS ponosi winę za opóźnienie w wypłacie świadczenia rentowego. Wskazać jeszcze należy, że wyrok sądowy uprawomocnił się 07.05.2015 roku, ZUS oprócz ustalenia wysokości świadczenia nie musiał dokonywać żadnych dodatkowych ustaleń niż wynikających z posiadanych u siebie danych, a decyzja przyznająca świadczenie została wydana dopiero 11.06.2015r. a wypłata świadczenia nastąpiła aż 09 lipca 2015r.

Zatem wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni wstrzymano prawo do renty od stycznia 2014r. Jednakże wypłata tego świadczenia zgodnie z ustalonym terminem płatności powinna była nastąpić 25 stycznia 2014r. Wyrównanie świadczenia nastąpiło w oparciu o decyzję z 11.06.2015r. Należności związane z wypłatą renty wpłynęły na konto wnioskodawczyni w dniu 09.07.2015r. Zatem organ rentowy pozostawał w opóźnieniu w okresie od 25 stycznia 2014r.

do 09.07.2015r. i z tego też względu Sąd Okręgowy na podstawie art.47714§2 kpc zmienił w punkcie II wyroku zaskarżoną decyzję z 12.06.2015r. i przyznał wnioskodawczyni prawo do odsetek za wskazany okres. Ustalenie prawa do odsetek za dłuższy okres, zwłaszcza do daty ich wypłaty nie znajduje uzasadnienia. Takie orzeczenie wykraczało by poza ramy zaskarżonej decyzji a Sąd związany jest zakresem dokonanego przez ZUS rozstrzygnięcia i nie może wychodzić poza jego treść.

Natomiast postępowanie odwoławcze związane z odwołaniem od decyzji z dnia 13 stycznia 2014r., Sąd umorzył ze względu na fakt, że wnioskodawczyni cofnęła odwołanie. Jej roszczenie zostało zrealizowane po ustaleniu przez Sąd prawa do renty z tytułu choroby zawodowej i wykonaniu przez ZUS orzeczenia w sprawie VII U 400/14 decyzją 11.06.2015r., kiedy to ZUS wznowił wypłatę pełnej renty powiększonej o 50 % emerytury i dokonał wyrównania od(...) roku.